

Sygn. akt III AUa 196/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Górską
-----------------	---------------------

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2022 r. w Szczecinie na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wypłatę emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 lutego 2022 r., sygn. akt VI U 1763/21

oddala apelację.

	Beata Górską	
--	--------------	--

Sygn. akt III AUa 196/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 września 2021 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu M. W. prawo do emerytury powszechnej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przedmiotową decyzją wypłata emerytury została zawieszona ze względu na zbieg ze świadczeniem wypłacanym przez Wojskowe Biuro Emerytalne.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony M. W., zaskarżając ją w części, w jakiej organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury ustalonej przedmiotową decyzją. W związku z powyższym, ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wypłatę świadczenia tytułem emerytury bez jego zawieszenia, zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego.

Organ rentowy w odpowiedzi na powyższe odwołanie, wniósł o jego oddalenie w całości.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z dnia 15 lutego 2022 r. w sprawie o sygn. akt VI U 1763/21 oddalił odwołanie ubezpieczonego M. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 23 września 2021 r.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. W. urodził się (...) Służbę wojskową pełnił od dnia 16 września 1975 r. do dnia 31 grudnia 1997 r. Decyzją z dnia 10 lutego 1998 r. Wojskowe Biuro Emerytalne przyznało ubezpieczonemu prawo do emerytury wojskowej z dniem 1 stycznia 1998 r. Organ rentowy, ustalając prawo do emerytury, zaliczył M. W. służbę wojskową od dnia 16 września 1975 r. do dnia 31 grudnia 1997 r. w wymiarze 22 lat, 3 miesięcy i 15 dni. Świadczenie emerytalne wynosiło 75,00 % podstawy wymiaru. Według stanu na dzień 1 marca 2021 r. emerytura wojskowa do wypłaty wynosiła 3.315,67 zł. Od dnia 1 sierpnia 1998 r. do chwili obecnej ubezpieczony jest zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. Oddział w S.. Natomiast w dniu 15 czerwca 2021 r. M. W. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o emeryturę.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Okręgowy uznał, iż odwołanie ubezpieczonego M. W. okazało się niezasadne.

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcie, Sąd I instancji wyjaśnił, że przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy ubezpieczonemu przysługuje prawo do wypłaty zawieszanej emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w sytuacji zbiegu tego świadczenia z pobieraną przez M. W. emeryturę wojskową. Zdaniem ubezpieczonego przysługiwało mu prawo do otrzymywania zarówno emerytury wojskowej, jak i emerytury wypłacanej z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Przechodząc do rozważań prawnych, Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z treścią art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.) w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną.

Zgodnie natomiast z brzmieniem art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Jak wynika natomiast z treści ust. 2 przywołanego powyżej przepisu, regulację zawartą w ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Zasada ta ma również zastosowanie do przypadku nabycia prawa do emerytury wojskowej, albowiem art. 95 ust. 2 określający wyjątek od zasady pobierania jednego świadczenia emerytalnego odnosi się również do emerytur wojskowych. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy uznał, że w świetle przywołanych przepisów zasadą jest zatem wypłacanie jednego świadczenia.

Jednocześnie Sąd I instancji zauważył, że kwestie związane ze zbiegiem prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zaopatrzenia wojskowego, były przedmiotem licznych wypowiedzi judykatury. Sąd odwołał się w tym miejscu do stanowiska Sądu Najwyższego, wyrażonego w wyroku z dnia 8 maja 2012 r., sygn. akt II UK 237/11, z którego wynika, że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń – art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej jest oczywista i dotyczy również zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w tej ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Sąd Okręgowy wskazał, że również w wyroku z dnia 24 maja 2012 r., w sprawie o sygn. akt II UK 261/11 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż ubezpieczony uprawniony do świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pobierający powyższe świadczenie, nie może jednocześnie pobierać emerytury

wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia i prawo to zostało mu przyznane. Tak samo w wyroku z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II UK 223/13 Sąd Najwyższy argumentował, że prawo do otrzymywania jednego świadczenia wynika wprost z przepisów. Zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jak i analogiczny art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym wojskowych wskazują, że ubezpieczony, któremu przysługuje prawo do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia. Sąd Okręgowy wskazał, że tożsame stanowisko zajmowały również sądy apelacyjne, w tym Sąd Apelacyjny w Szczecinie.

Sąd Okręgowy wskazał jednocześnie, że tzw. „zasada jednego świadczenia” stanowi wyraz obowiązującej w prawie ubezpieczeń społecznych zasady solidarności ryzyka i nie jest sprzeczna z zasadą równości, wyrażoną w art. 32 Konstytucji RP.

Co więcej, zasada solidaryzmu społecznego, będąca cechą ubezpieczeń społecznych, oznacza urzeczywistnienie idei samopomocy społecznej poprzez udzielanie świadczeń osobom znajdującym się w potrzebie, z funduszu wypracowanego wspólnym wysiłkiem ubezpieczonych. Zasada solidaryzmu społecznego i potrzeba zapewnienia minimum wysokości świadczenia implikuje zatem przesunięcie części środków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nawet w kierunku tych ubezpieczonych, których udział w jego tworzeniu był niewielki lub krótkotrwały (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 18 listopada 2008 r., sygn. akt P 47/07).

Jednocześnie, Sąd Okręgowy odwołał się do treści orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., wydanego w sprawie o sygn. akt I UK 426/17, przywołanego przez ubezpieczonego. Sąd Najwyższy we wspomnianym orzeczeniu zajął odmienne stanowisko od wyżej prezentowanego, co zrodziło pewne wątpliwości w orzecznictwie sądów powszechnych. Odpowiedzią na powyższe była wydana w składzie siedmiu sędziów Sądu Najwyższego uchwała z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie o sygn. akt III UZP 7/21, rozstrzygająca powyższą kwestię. W powyższej uchwale Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, że „ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą ... podstawy jej wymiaru, obliczoną bez uwzględnienia okresów składowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej w zw. z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, jednolity tekst: Dz. U. z 2020 r., poz. 586 ze zm.)”. Sąd Okręgowy przytoczył uzasadnienie powyższej uchwały, z którego wynika, że rozbieżności w orzecznictwie dotyczące wykładni art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej (a w szczególności użytego w tym przepisie zwrotu „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin...”. Kierując się motywami, przedstawionymi w treści uchwały, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że budzący wątpliwości interpretacyjne zwrot „z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy zaopatrzeniowej...” użyty w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, wykładany z uwzględnieniem reguł gramatycznych, systemowych i funkcjonalnych powinien być rozumiany jako odnoszący się tylko do żołnierzy, których emerytury są obliczane na podstawie tych przepisów, a zatem do żołnierzy powołanych do zawodowej służby wojskowej, odpowiednio po dniu 1 stycznia 1999 r. oraz po dniu 31 grudnia 2012 r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro zatem kwestia prawa do pobierania jednego z dwóch świadczeń emerytalnych została ostatecznie rozstrzygnięta przez Sąd Najwyższy, żądanie ubezpieczonego, powołanego do służby wojskowej przed dniem 1 stycznia 1999 r. do podjęcia wypłaty przyznanej mu emerytury z FUS (mniej korzystnej od emerytury wojskowej), przy równoczesnym pobieraniu przez niego emerytury wojskowej – nie zasługiwało na uwzględnienie.

W związku z powyższym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego apelację wywiódł ubezpieczony M. W.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz

ich rodzin w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Mając powyższe na uwadze, ubezpieczony wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie odwołania ubezpieczonego w całości, poprzez zmianę zaskarżonej decyzji poprzez wypłatę świadczenia z emerytury powszechnej bez zawieszenia jej wypłaty oraz bez zawieszania prawa do pobierania emerytury wojskowej. Ewentualnie, o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto, skarżący wniósł o zasądzenie od organu jego rzecz kosztów postępowania sądowego w I i II instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa radcy prawnego według norm przepisanych.

Organ rentowy złożył odpowiedź na powyższą apelację, wnosząc o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny w pełni podzielił argumentację zarówno faktyczną, jak i prawną przedstawioną przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Zdaniem Sądu Odwoławczego, Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne sprawy i wyciągnął na ich podstawie niebudzące zastrzeżeń logicznych wnioski i prawidłowo zastosował zarówno przepisy prawa materialnego, jak i procesowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny przyjął za własne ustalenia Sądu Okręgowego, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnienia (art. 387 § 21 pkt 1 k.p.c.), a także rozważania prawne,

które skłoniły sąd pierwszej instancji do oddalenia odwołania od zaskarżonej decyzji, uznając je za trafne i nie naruszające prawa materialnego (art. 387 § 21 pkt 2 k.p.c.).

Zważywszy na wywiedzioną apelację oraz podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa materialnego, spór w niniejszej sprawie wciąż sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy organ na podstawie art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, prawidłowo odmówił ubezpieczonemu M. W. wypłaty świadczenia z powszechnego systemu emerytalnego w związku z pobieraniem przez ubezpieczonego emerytury wojskowej, a to wobec zbiegu prawa do świadczeń.

Niezaprzeczalnie zagadnienie związane ze zbiegiem prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zaopatrzenia wojskowego jest uregulowane w art. 7 wojskowej ustawy emerytalnej oraz w art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej. W tym kontekście istotny jest też przepis art. 2, w szczególności ustęp 2 ustawy emerytalnej wyznaczający zakres podmiotowy ustawy:

1. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

1) ubezpieczonym - w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;

2) członkom rodziny pozostałym po ubezpieczonym albo po osobie uprawnionej do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. Świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Biura Ochrony Rządu, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub

utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach.

Co szczególnie istotne, należy uwypuklić, iż analizowana kwestia, dotycząca zbiegu prawa do świadczeń z ubezpieczenia powszechnego i zaopatrzenia wojskowego była przedmiotem licznych - i to odmiennych - wypowiedzi judykatury. Jednoznaczne stanowisko w omawianej kwestii - jak celnie podniósł Sąd Okręgowy - wyraził Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11 (OSNP 2013/7-8/91), w którym wprost wskazał, że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego), w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń - art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, jest oczywista

i dotyczy również zbiegu prawa do emerytury lub renty, określonych w tej ustawie, z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Także w wyroku z dnia 24 maja 2012 r., II UK 261/11

(LEX nr 1227967) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że ubezpieczony uprawniony do świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pobierający powyższe świadczenie nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia i prawo to zostało mu przyznane. Analogicznie w wyroku

z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13 (LEX nr 1394110) Sąd Najwyższy argumentował, iż prawo do otrzymywania jednego świadczenia wynika wprost z przepisów. Przy tym wszystkim, Sąd Apelacyjny zauważa, że zasada prawa do pobierania tylko jednego świadczenia z zakresu zabezpieczenia społecznego nie jest nowa i została do ustawy emerytalnej przejęta z ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267 z późn. zm.) - art. 69.

Takie stanowisko zajął również Marszałek Sejmu RP oraz Prokurator Generalny w postępowaniu wywołanym przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie SK 30/17, w którym Trybunałowi przedstawiono do zbadania zgodności art. 95 ust. 2 w związku z art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) w zakresie, w jakim wyłącza możliwość pobierania świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych i z systemu powszechnego przez osoby, które pełniły zawodową służbę wojskową przed 1 stycznia 1999 r. oraz miały ustalone prawo do świadczeń z zaopatrzenia emerytalnego żołnierzy zawodowych przed 1 października 2003 r., z art. 2 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji. Trybunał Konstytucyjny umarzając postępowanie w sprawie postanowieniem z dnia 20 lutego 2019 r. miał na uwadze, że sformułowane w sprawie zarzuty dotyczyły sposobu ustalenia wysokości wypłacanego skarżącemu ostatecznie świadczenia emerytalnego i nie miały bezpośredniego związku z treścią regulacji ustawowej zakwestionowanej przez skarżącego, przy jednoczesnym wskazaniu, że zasada pobierania jednego świadczenia jest utrwalona.

Również Sąd Apelacyjny, rozpoznając niniejszą sprawę, podobnie jak w sprawach III AUa 330/19 (LEX nr 3118421) i III AUa 626/19 (LEX nr 3049613) i w kolejnych orzekanych analogicznych sprawach, podzieliła przedstawioną powyżej dotychczasową linię orzecniczą, której również Sąd Najwyższy dotychczas w sposób jednoznaczny nie zmienił (bowiem orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2019 r., nie stanowi jednoznacznej odpowiedzi na przedstawione zagadnienie prawne każda ze stron postępowania może w uzasadnieniu tego orzeczenia znaleźć wypowiedzi popierające jej stanowisko), że zarówno art. 95 ustawy emerytalnej, jak i analogiczny art. 7 wojskowej ustawy emerytalnej wskazują, że ubezpieczony, uprawniony do emerytury mundurowej,

nie może jednocześnie pobierać emerytury z FUS, mimo że spełnił warunki do jej nabycia. Słusznie przy tym wskazał organ, że w art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej ustanowiona została, podstawowa w prawie ubezpieczeń społecznych zasada wypłaty jednego świadczenia, bez względu na ilość świadczeń, do których uprawniony jest beneficjent systemu. Należy zgodzić się z organem, że zasada ta jest wynikiem zasady solidarności ryzyka, stanowiącej istotę prawa ubezpieczeń społecznych.

Zasada dotyczy również zbiegu prawa do emerytury/renty/zabezpieczenia społecznego z prawem do emerytury wojskowej lub policyjnej, jakkolwiek z wyłączeniem określonych przypadków, m.in. kiedy emerytura policyjna została

obliczona według zasad określonych w art. 15a lub art. 15d lub art. 18 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy powołany w tym przepisie art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. dotyczy ustalania wysokości emerytury dla funkcjonariusza, który został przyjęty do służby zawodowej po dniu 1 stycznia 1999 r. Z tych też względów przepis ten nie ma zastosowania do obliczenia emerytury mundurowej dla funkcjonariusza, który został powołany do służby przed 1 stycznia 1999 r., a tym samym nie stanowi wyjątku, o którym mowa w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Podkreślenia również wymaga, że przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są bezwzględnie obowiązujące i wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ustawy emerytalnej, brak podstaw do zastosowania interpretacji słusnościowej, prowadzonej w interesie ubezpieczonych. W ocenie Sądu Apelacyjnego przyjęcie, że prawo do pobierania dwóch emerytur, to jest emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i emerytury mundurowej, przysługuje również funkcjonariuszowi, który został przyjęty do służby przed 1 stycznia 1999 r. i którego emerytura mundurowa została obliczona bez uwzględnienia cywilnego stażu emerytalnego, jest sprzeczne z art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej, jak również z analogicznym art. 7 wojskowej ustawy emerytalnej, które to przepisy jednoznacznie definiują, kiedy emeryt mundurowy może pobierać dwa świadczenia z odrębnych systemów ubezpieczeń. Dotychczasowe przepisy - w przypadku zbiegu uprawnień do świadczenia mundurowego ze świadczeniami z ubezpieczeń społecznych - bazują na zasadzie pobierania jednego świadczenia wyższego lub wybranego przez zainteresowanego emeryta, i to niezależnie czy do obliczenia przysługującej emerytury mundurowej został uwzględniony staż cywilny, czy też nie.

Słusznie przy tym Sąd I instancji zwrócił uwagę, że system ubezpieczeń społecznych został skonstruowany w oparciu o zasadę solidarności społecznej i jako taki z definicji zakłada, że niektóre środki wpłacane przez uczestników systemu, będą konsumowane przez innych.

W odpowiedzi zaś na stanowisko ubezpieczonego, że zaskarżona decyzja powoduje naruszenie zasady równości rozumianej jako nakazu jednakowego traktowania świadczeniobiorców charakteryzujących się jednakową cechą istotną (art. 67 ust. 1 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) podkreślić trzeba, że apelujący nie wskazał jakie cechy wspólne charakteryzują świadczeniobiorców, do których on należy i które przemawiałby za naruszeniem zasady równości w jego przypadku. Natomiast w sprawie na pewno należy mieć na uwadze, że ubezpieczony, który po otrzymaniu emerytury wojskowej podjął zatrudnienie "cywilne" i z tego tytułu podlegał pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu nie został wprowadzony w błąd czy też zaskoczony przez prawodawcę skoro zarówno przepis art. 95 ustawy emerytalnej (i wcześniej obowiązującej ustawy emerytalnej z 1982 r. - art. 69), jak i przepis art. 7 wojskowej ustawy emerytalnej już wówczas obowiązywały i regulowały jego sytuację.

Ponadto, warto zaznaczyć, że również Europejski Trybunał Praw Człowieka w decyzjach z dnia 11 grudnia 2018 r., nr 39247/1 (LEX nr 2626955) i nr 41178/12 (LEX nr 2627060) uznał uprawnienie Państwa Członkowskiego do samodzielnego kształtowania systemu zabezpieczenia społecznego, w tym wprowadzenia zasady wypłaty jednego świadczenia, w myśl której, skarżącemu nie można było przyznać jednocześnie dwóch świadczeń, nie znajdując przy tym podstaw do ingerencji w obowiązujące prawo krajowe w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nadal podtrzymuje stanowisko, że prawo do otrzymywania jednego świadczenia z zabezpieczenia społecznego jest trwale usankcjonowane. Zarówno art. 95 ustawy emerytalnej, jak i analogiczny art. 7 wojskowej ustawy emerytalnej wskazują, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z FUS nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia, i odwrotnie.

Skoro ubezpieczony pobiera emeryturę wojskową to prawidłowo organ rentowy na podstawie art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej w zaskarżonej decyzji z dnia 28 kwietnia 2021 r. zwiesił wpłatę przyznanego ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego.

Sąd Odwoławczy jednocześnie miał na uwadze uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2021 r., III UZP 7/21 (opublikowana na stronie Sądu Najwyższego), w której Sąd ten na pytanie:

Czy ubezpieczonemu, urodzonemu po 31 grudnia 1948 r., który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru bez doliczenia okresów składkowych poprzedzających zawodową służbę wojskową, jak i przypadających po zakończeniu tej służby, może być wypłacana jednocześnie emerytura z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przysługująca z tytułu powyższych okresów składkowych (art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w związku z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych)?

udzielił odpowiedzi:

Ubezpieczonemu, który pozostawał w zawodowej służbie wojskowej przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pobiera emeryturę wojskową wynoszącą 75% podstawy jej wymiaru obliczoną bez uwzględnienia okresów składkowych i nieskładkowych, z tytułu których jest uprawniony również do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez niego (art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 291 z późn. zm. w związku z art. 7 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r. poz. 586 z późn. zm.).

Z tych też względów, Sąd Apelacyjny uznał zarzuty apelacyjne za niezasadne i w związku z tym, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.